

[Kirkeministeren.]

og må løses under eet. Vi kan ikke blive ved at være den besiddende verden, den verden, der er ovenpå, medens to trediedele af jordens befolkning lever under eksistensminimum. Vi må fremdeles gøre dagens nøgterne gerning. Derfor tror jeg, det er rigtigt og nødvendigt, at diskussionen om Paristraktaterne nu afsluttes, og at de ratificeres af alle Atlantlandene; men denne nye situation må blive den platform, hvorfra vi begynder at arbejde for denne nye forholdssans. Der kræves en konstruktiv politik, som finder frem til et europæisk sikkerhedssystem, som kan accepteres både af øst og vest. Den atlantiske unions hovedsigte må være at virke for den sameksistens, som er brintbombetidsalderens eneste alternativ, hvis verden ikke skal gå uanede rædsler i møde.

Vi ved, at i dag betyder vor stemme ikke så meget i den sammenhæng, hvori den afgives; men hvis vi opgiver troen på, at vi har noget at sige angående formningen af den politiske filosofi, der gerne skulle vinde overhånd over den summariske antikommunisme, som er gold, fordi den er udtryk for en problemforenkling, der fortøner skyld og ansvar, fornægter vi selve demokratiet.

Også jeg mener, at vi må opfylde vore givne militære forpligtelser indenfor Atlantpagten, det er en selvfølge. Der skabes ikke en ny forholdssans i internationalt samarbejde fra den ene dag til den anden, men den er på vej. Hvad sker der ikke på konferencen i Bandoeng i denne tid? Vi skal mest af alt være med til at genvinde de politiske værdier, som er gået tabt siden 1945, sådan at Atlantpagten mere og mere formes efter det, der var dens oprindelige politiske hensigt: som et forbund til styrkelse af lande, der har en fælles politisk konstitution, et forbund, der i troen på frihedens skabende kræfter vil lade hvert land uhindret finde sin politiske form, når blot ikke andres ret krænkes.

Stats- og udenrigsministeren (*H. C. Hansen*): Jeg vil gerne allerførst takke de ærede ordførere, der har givet tilslutning til det af mig fremsatte forslag til folketingsbeslutning. Der er næppe grund for mig til at kommentere disse ordføreres indlæg, der på

så mange måder har indeholdt synspunkter, som jeg fuldtud kan dele.

Jeg beklager meget, at det radikale venstre stadig udtaler sig imod Forbundsrepublikken Tysklands optagelse i NATO, og jeg er enig med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) i, at en ensidig orientering ikke er ønskelig. I et frit land står det enhver frit for at udtale sin overbevisning og kræve den respekteret af andre. Det er det, vi ønsker at forsvare gennem den sikkerhedspolitik, vi i fællesskab med de andre Atlantlande fører. Jeg synes imidlertid ikke, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har ret i, at der fra regeringens eller i det hele fra tilhængernes side er blevet givet ensidig orientering. Jeg har i indgående — jeg tror virkelig, jeg har ret til at sætte en streg under indgående — redegørelser overfor det høje ting såvel forklaret den situation, der danner baggrund for den sag, der drøttes her i dag, som gjort rede for de aftaler, der ligger til grund for Tysklands optagelse i NATO.

I overensstemmelse med ønsker, som er fremsat fra politisk side, har tingets medlemmer fået lejlighed til at gøre sig bekendt med disse aftaler i oversættelse til dansk. Der har endvidere i de forløbne måneder været ført en omfattende løbende debat om alle disse spørgsmål; derfor tvivler jeg lidt på, at det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) ved nærmere eftertanke vil fastholde, at orienteringen har været ensidig. På den anden side har den kampagne, der har været ført imod aftalerne, haft et så ensidigt præg, at det en gang imellem har rystet mig; idet den på mange punkter har været præget af en sådan appel til en følelsesmæssig indstilling, at den har skuddet langt, langt ud over det mål, den egentlig sigtede på. Men lad det ligge i denne forbindelse. Jeg har også tidligere haft anledning til at sige nogle ord herom.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) kom i sin tale ind på det tyske socialdemokratis stilling til Tysklands genoprustning og mente, at dette partis synspunkter havde krav på vor støtte. Nu er det jo sådan, at det tyske socialdemokrati ikke principielt er imod en genoprustning af Vesttyskland, når der henses til den udvikling, som har fundet sted øst for demarkationslinien. Modsætningen mellem det tyske